ВЕРЕСЕНЬ
1972
Київ

Рік видання 46-й
№ 18 (892)
Ціна номера 12 коп.

ПЕРЕЦЬ

Мал. В. ГЛИВЕНКА

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

Світити скрізь,
світити вік,
аж поки дні не згасли,
світить
без всяких заковик! —
Моє
і сонця
гасло!

(В. МАЯКОВСЬКИЙ).

perec-ua.

perec-ua.

І сміх, і гріх

В Італії є артілі професійних клерків, які влаштовують оплески на замовлення. Одну таку артіль, що обслуговує міланську оперу «Ла Скала», очолює Тоніно Каррара. Він займається цим ремеслом уже 16 років. У нього — понад сто підлеглих, які діють під час спектаклів за попередньо складеним сценарієм.

—

Поль Геті вважається найбагатшою людиною світу. Чернечий Орден кончини святої діви Марії звернувся до нього із проханням пожертвувати якусь суму на будівництво шкіл для австралійських аборигенів. Міліардер розщедрився і прислав чек аж на... 10 доларів.

Еріку Уелінгер — лейтенанта військово-повітряних сил — Пентагон звільнив із армії. Еріку звинуватили в тім, що вона — відьма і поклоняється сатані.

До речі, сталося це після того, як Еріка повідомила начальство, що в її частині розкрадаються і розпродуються секретні документи.

—

«...сухий препарат для волосся, який із повною гарантією надає абсолютно брудного вигляду навіть найретельніше випеканому волоссю».

(Із американської реклами товарів для хіппі).

Телеграфне агентство Щерця

ІДЕАЛЬНИЙ КЛУБ

ВОЛИНСЬКА область. (Влас. кор. ТАП). Завжди весело у клубі села Полум'яного Володимир-Волинського району. Тут співають, танцюють, читають книжки і газети, грають на музичних інструментах, проводять бесіди на актуальні теми. До того ж цей клуб не потребує ні ремонту, ні опалення. У районному відділі культури небезпідставно вважають його ідеальним, оскільки з ним немає ніяких клопотів. І це справді так. Річ у тім, що клубу в селі немає зовсім. Де молодь збереться на розваги — там і клуб.

ВЕЧІР СПОГАДІВ

КІРОВОГРАДСЬКА область. (ТАП). У с. Дорожинці Вільшанського району нещодавно відбувся вечір спогадів. Колгоспники згадували про ті щасливі часи, коли з села до найближчого міста — Первомайська Миколаївської області ходило аж два автобуси. На вечорі виступили мешканці села, які працюють у Первомайську, і ті, які колись возили на ринок сільськогосподарські продукти, і ті, які до міста їздили культурно відпочити. Вони висловили глибокий жаль, що на цьому вечорі не було нікого ні з вільшанського, ні з первомайського автотранспортних підприємств, бо ці підприємства належать до різних областей, і порушити обласний кордон ні водії автобусів, ні керівники автопарків не наважуються.

МУЗИЧНЕ РЕВЮ

ВОРОШИЛОВГРАДСЬКА область. (Кор. ТАП). Порозпухали вуха у сусідів Краснолуцького будинку культури. В тім числі — у медичного персоналу та хворих місцевої лікарні, розташованої поряд.

Як запевняють спеціалісти, це нездорове явище викликав гучномовець, виставлений з Будинку культури на вулицю, який не затихає до пізньої ночі. Його ревищем, очевидно, оглушило і самого директора згаданого культурного вогнища, бо до його слуху не доходить навіть голос здорового глузду.

СЕРВІС ІЗ СЮРПРИЗОМ

м. СТРИЙ Львівської області. (Кор. ТАП). Гарячу турботу про книголюбів проявляють тут працівники книжкових кіосків. Вони роблять усе, щоб книголюб міг поповнити свою бібліотеку. Досить, скажімо, захотіти придбати (наприклад, у кіоску № 2) якесь ходове видання, як вам заодно обов'язково вручать ще й іншу літературу. За плату, звичайно. І за таку, що перевищує вартість бажаної покупки.

Приємно відзначити, що література та ретельно загорнута. Ознайомитися ж із вмістом пакета дозволяється тільки тоді, як за нього заплатиш. І тут часто-густо на покупця очікує сюрприз: виявляється, що книги, брошури та усілякі посібники, які він знаходить у пакеті, або уже є в його бібліотеці, або ж зовсім йому не потрібні.

ПЕРЕВІРТЕ СВОЮ ВАГУ!

Якщо ви стежите за медичною періодикою, то знаєте, яке найбільше зло двадцятого століття. Обжерливість! У ньому вбачають медики причину всіх найстрашніших хвороб.

— Їжте менше — і ніякі інфаркти вас не займуть! — виголошують лікарі.

— Мінімум калорій — максимум здоров'я! — обіцяють світила медицини.

— Плюс зайвий кілограм — мінус рік життя! — такий безкомпромісний вирок гурманству.

Ось чому один дуже популярний медик порадив недавно жінкам, які хочуть уберегти своїх чоловіків од передчасного старіння: «Готуйте несмачно!».

Але популярний медик не врахував однієї обставини. В жінці міцно сидить заповіт пращурів: «Шлях до серця чоловіка лежить через його шлунок».

Та недаремно кажуть мудрі: головне — кинути гасло, а його вже обов'язково хтось підхопить.

Якщо вам, шановний читачу, конче потрібно позбутися кількох кілограмів зайвої ваги, беріть відпустку і їдьте до міста Ніжина. Коли ви вийдете з поїзда, вам, звичайно, захочеться перекусити. І ви не зможете обминути павільйону міжобласного тресту дорожніх ресторанів.

Тільки тут ви зрозумієте, наскільки умовні ваші уявлення про смак і вигляд страв. Наприклад, можемо заприсягтися, що ви ніколи не їли чорного, як вугілля, м'яса. Тут його пропонують відвідувачам під назвою «яловичина смажена». Впевнені, що вам не доводилося бачити котлет сірожовтого кольору. І напевно ви не їли смаженої риби, яка б відгонила тухлим яйцем.

Отже, якщо ви хоч трохи дорожите своїм здоров'ям, то навряд чи наважитеся покуштувати ці дивовижні страви. Щоправда, на прилавку лежать тістечка, невідомо чому перемішані з копченими оселедцями.

Одне слово, з павільйону виходите голодним. І з надією поспішаєте до іншого закладу громадського харчування із закличним написом «Столова № 3». «Столова» зустрічає багатим меню: хек, сирники, тюфтелі, плов. Та, виявляється, що хека вже немає, сирників ще немає, тюфтелі тільки смажаться, а плова не було й не буде.

Сідаєте в автобус і їдете до центру міста. В їдальні № 7 Чернігівського тресту громадського харчування доводиться вибирати — шніцель чи млинці з сиром. Звичайно, берете млинці. А ще за хвилину шкодуєте — сир у них такий гіркий, що їсти неможливо.

Ресторан «Полісся» — от де ви нарешті вгамуєте голод. Офіціанти люб'язно дають вам можливість зібратися з думками — 35 хвилин сидите в порожньому залі, чекаючи, поки візьмуть замовлення. Нарешті симпатична дівчина наважується порушити вашу самотність.

— Що краще: шашлик чи ескалоп? — запитуєте ви, ковтаючи слину.

— Піджарка, — розвіює ваші сумніви офіціантка і приносить шматочки застиглої свинини. А ще — пляшку мінеральної води, такої, що, здається, ось-ось закипить.

— Дивак ваш кухар, — сумно жартуєте ви, відсуваючи майже незайману тарілку, — піджарку тримає в холодильнику, а мінеральну воду на плиті.

І все ж надія десь таки пообідати не залишає вас. Вирішуєте зробити останню спробу: їдете у привокзальний ресторан.

— На перше — борщ, — замовляєте ви.

Хвилин за двадцять офіціантка робить офіційне повідомлення про те, що борщу немає.

— Тоді солянку!

Хвилин за двадцять офіціантка робить ще одне офіційне повідомлення про те, що й солянки немає.

Втретє випробовувати долю вже не ризикуєте.

На зворотному шляху до Києва ви робите зупинку в знаменитому Козельці, сподіваючись, нарешті, погурманствувати.

У кафе «Промінь» просите буфетницю:

— Мені б поїсти і попити.

Від зеленої ковбаси, яку вам пропонують, звичайно, відмовляєтеся, а ось від «Плодоягідного» — ні. Бо вино і горілка — єдина рідина, якою тут можна задовольнити спрагу. Ні води, ні пива!

Смажену рибу буфетниця набирає у жменю (риба кришиться) і висипає на вагу. Потім знову перекладає її у долоню і простягає вам.

— Та хоч дали б шматок паперу? — не наважуєтеся брати ту рибу.

— Може, ще на тарілочці піднести! — глузує буфетниця.

— Ну, хоча б дайте склянку!

— За мною будете, — відповідає якийсь чолов'яга.

Виявляється, в кафе лише дві склянки. Тому двоє п'ють, а решта їх підганяє...

Залишаєте «Промінь», відчуваючи незвичайну легкість у шлунку.

Отже, не обов'язково займатися вправами йогів, не обов'язково бігати підтюпцем. Варто час від часу відвідувати подібні заклади громадського харчування — і ви, запевняємо, позбудетеся зайвих кілограмів.

Ми переконані, що, прочитавши ці рядки, навіть керуючий Чернігівським обласним трестом громадського харчування В. І. Решетько та керуючий Київським міжобласним трестом дорожніх ресторанів М. М. Костюченко не встоять перед спокусою хоч раз побувати у згаданих закладах.

Ю. ПРОКОПЕНКО.

Чернігівська область.

Мал. В. ГОРБАЧОВА

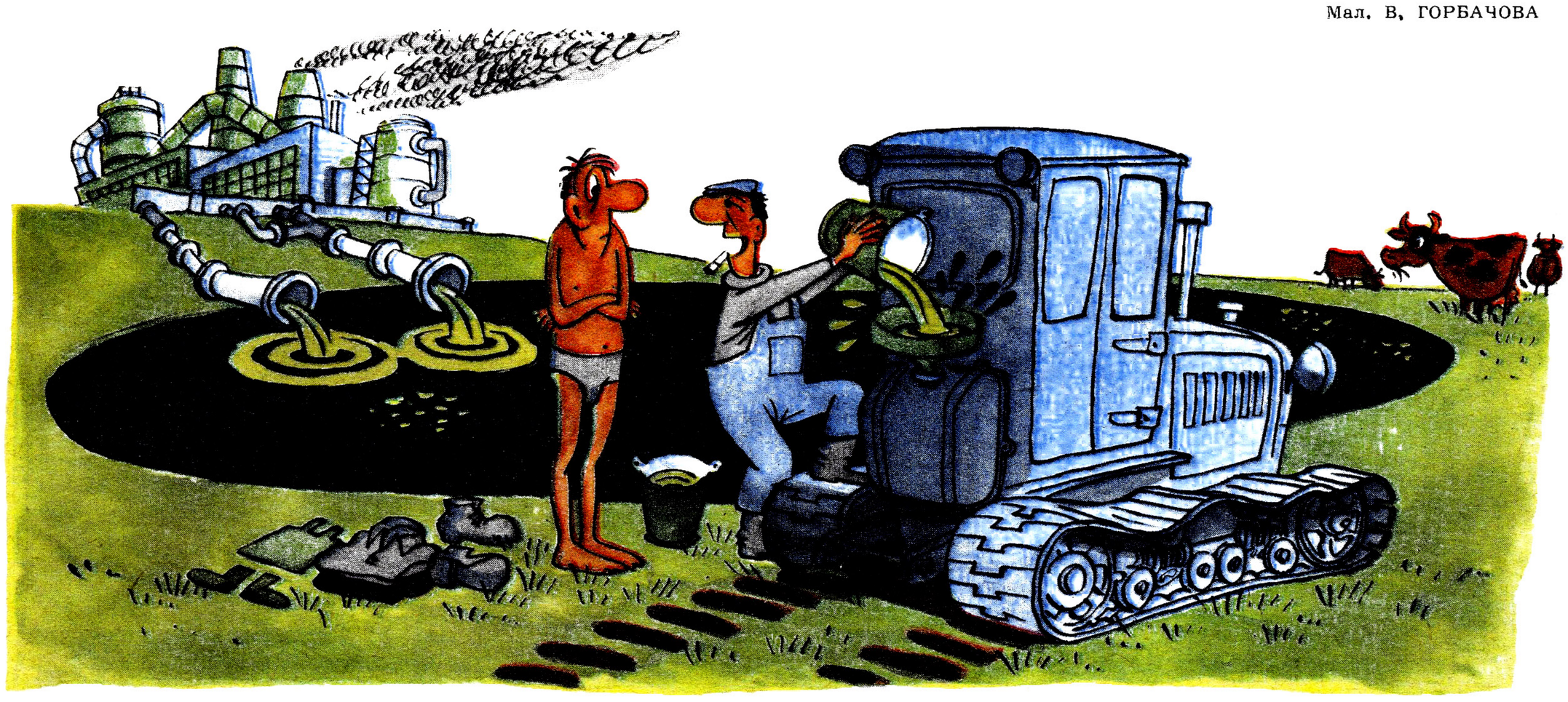

— Вода з цього озера цілком заміняє пальне...

«А нам харашо...»

РЕПОРТАЖ ІЗ ВИТВЕРЕЗНИКА

От ми й у витверезнику. У витверезнику № 1 міста Харкова.

Надворі погідно, сонячно, гаряче. Полудень кипучого трудового дня. У витверезнику також починає кипіти. З'являються перші ластівки. Вибачте — куди там цій ніжній невинній пташці до такої ось птиці: хребет зигзагом, погляд — вовком. Язик — брудною онучею. Величають цього «орла» **І. І. Можаєв.** Прилинув він до Харкова з Пензи. Припав на вокзалі до винного джерельця. І... склав крила.

— Й-я в-вам п-покажу... Я в-вам, д-дам...

— Даси, даси, — заспокоїв його начальник витверезника А. Ф. Гузенко.— Завтра ж даси п'ятнадцять карбованців...

Вводять іншого птаха. Цей хоч із орлом на грудях і дамою на руці, та має вигляд мокрої курки. Кочегар заводу харчових кислот **М. Г. Степанов.** Накочегарився так, що плитки тротуару видалися йому рідною постіллю. Нічого нікому не обіцяє дати, нічого ні в кого не просить. Власним носом клює орла на власних грудях. І час від часу намугикує:

Когда м-меня м-мать ррожала...

Що було, коли його «мать рожала», не знати. Але що буде, як ті, кого породив він, дізнаються про його одіссею, здогадатися неважко.

А цей у витверезник прийшов сам. Ніхто його не віз, ніхто його не вів. Прийшов і заявив:

— Я скотина. Мені треба відірвати голову!

Звичайно, **Б. О. Корнеху,** інженерові Харківського електромеханічного заводу, виконуючому обов'язки начальника цеху, видніше, хто він і чого заслужив. Проте його зупинили:

— Що ви? Навіщо так жорстоко? Вчора ми оштрафували вас на п'ятнадцять карбованців. Сьогодні повідомимо на завод.

— Благаю вас! Не треба. У мене так щемить душа. Я так боляче усе це переживаю... Уявляєте, завтра хтось із моїх підлеглих потрапить до витверезника. Що я йому скажу? І що він мені скаже?..

Що скаже? Скаже:

— Ша, старик! Не виступай. Я водив козу по твоїх слідах. Мене підібрали в тій же калюжі, що й тебе... Ми тепер ніби рідні...

Взагалі, витверезник ріднить своїх клієнтів, рівняє їх. Тут нема ні інженера, ні слюсаря, ні виконроба, ні муляра. Тут усі одним миром мазані: п'яндиги.

Ось зал витверезника. Він чимось нагадує курортний солярій. Тільки там тверді дерев'яні тапчани, а тут пружинисті ліжка, постіль. Порозверталися на них дідусі та батечки, синочки та чоловіки. Страждають. Стогнуть. Хропуть. Чхають. Ті, що вже трохи оклигали, згадують, що у них є жінки і діти. Декого охопив дух братання. Ось старший інженер-економіст філіалу заводу ім. Дзержинського **Б. І. Колесников** палко обнімає мешканця Руської Лозової **Т. Є. Дурихіна.** А ще якусь годину тому вони були зовсім незнайомі: один лежав на Сумському ринку, другий — на залізничному вокзалі. Монтажник Харківського спеціалізованого управління № 1 **М. М. Яковлєв** чухає п'яти колгоспникові артілі імені Калініна Богодухівського району **В. Г. Половинкіну.** Дехто відчув раптом потребу діяльності. Тому муляр ПМК-13 тресту «Ждановсільбуд» **В. О. Шибін** весь час норовить залізти під ліжко. Маляр будівельно-монтажного управління № 13 **М. Є. Семенихін** заліз під ковдру і кукурікає. А тим часом шліфувальник заводу «Світло шахтаря» **І. Д. Карабут,** робітник кондитерської фабрики «Жовтень» **Ю. М. Саламатов,** тракторист панчішної фабрики **С. О. Лазарєв** — сплять, як по купелі...

Фельдшер швидкої допомоги **Г. І. Карманов** уже трохи очуняв. Сидить на ліжку і обурюється:

— Мене незаконно взяли. Я буду скаржитися. Я діяв так, як написано у постанові. Пив тільки плодоягідне...

Приємно, коли людина за якихось півроку встигла не тільки чотири рази побувати у витверезнику, а й прочитати постанову.

Сусід фельдшера інженер «Водоканалпроекту» **Є. М. Клавак** також учетверте тут за півроку. Той, правда, не хизується ні знанням постанови, ні знанням законів. Він скромно заявляє, що робить усе, аби працівники витверезника виконали річний план...

Пенсіонер **В. Ф. Мартинець** гупає себе кулаком у груди:

— Я вам покажу...

Цей — невдячний. Підібрали його в грязюці. Привезли сюди. Відмили. Уклали в ліжко. А він ще й «показує». Лежав би на вулиці — хтось ненароком носа відтоптав би чи язика. Хтось міг би й ребра перетасувати, а може, й на фізію наступити. Його міліція врятувала, а він на неї ще й гнівається.

О. С. Єдименченко поміркованіший. Він підійшов до чергового старшини і ніжно його вмовляє:

— Зроби так, щоб я не платив п'ятнадцять карбованців, навчу грати на трубі. Я керую духовим у «Металісті». Краще проп'ємо ті гроші разом. Щоб не пропадали...

— У нас вони не пропадають,— посміхнувся старшина.— Ось пелюшки для вас за ці гроші купуємо, оплачуємо фельдшера, аби котрийсь із вас не одубів...

Раптом хтось вирвався, як Пилип із конопель:

А дл-ля т-тебя, родная-я-я...

Виявляється, це **Т. Г. Григор'єва** прорвало, тридцятисемирічного «орла» з орлом на грудях. Пригадав «родную».

«Для тебя, родная», завтра сюрприз. Повна кімната п'яного перегару. Забрьоханий одяг. Вим'ята морда, пропиті і оплачені за витверезник гроші, сором перед людьми...

З іншого кутка закувікав ще один талант:

А н-нам х-харашо...

А н-нам все равно...

Тепер їм дійсно «харашо». І тепер їм дійсно «все равно».

Не всім, правда.

Деякі вже опам'яталися.

А нам — паскудно, коли дивимося на оті п'яні мармизи. Нам не все одно, що вони, як оті чотириногі, лежать попід плотами, по трамвайних зупинках, на клумбах. Нам не все одно, що вони отруюють повітря смердючим горілчаним перегаром, обпльовують усіх і вся брудною лайкою. Не все одно. І ми зробимо усе, щоб їм було «нехарашо».

Є. ДУДАР,
спец. кор. Перця.

м. Харків.

Мал. В. ГОНЧАРОВА

— Куди ти поспішаєш?
— На суд громадськості...

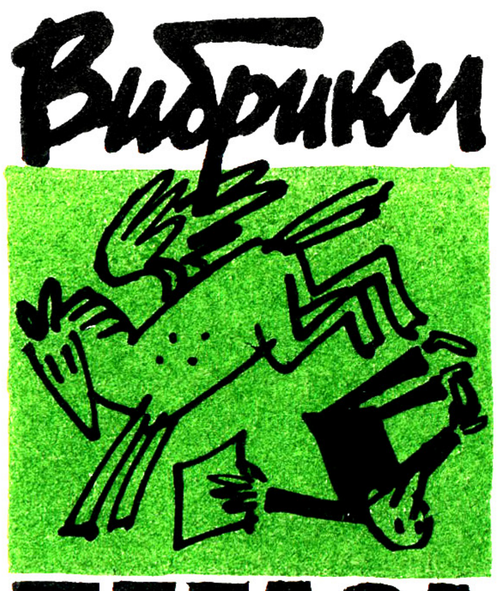

ВИБРИКИ ПЕГАСА

«Ще з десяток літ пробіг,
Я вже чолов'яга,
З лисиною, мов коліно,
Зігнувся, як Яга».

М. В. з м. Крем'янця Тернопільської області.

— Аж заздрість бере: і як ото у вас усе, що з-під пера виходить, на папір легко ляга!

—

«Я вже давно пишу вірші. Але вірші мої ще не мали всесвітнього визначення. Ось я Вам пишу один з моєї збірки:

Вітер шумить
Гудуть провода
Верби схилились
В мовчанні стоя
Ось і сніжок їх
Біленький вкрива
Тільки тополі
Стоять спочива»

Г. П. з с. Великі Трояни Ульяновського району Кіровоградської області.

— Всесвітнього визначення вашим віршам не обіця, але не втрима і один із них ось надрукува...

—

«Надсилаю, вам листа, в якому поміщаю, свій вірш. Якщо, він, має зміст, то прошу помістити його в номері вашого журналу «Перець».

Одінь, свиню
дай її, чин
і тільки, випусти
за, тин.
з, якого, боку
не, підходь
і як її, незвеличай
Домовитись
не можна, з нею
Бо як, була вона
Свиня!
так, і зосталася
Свинею»

П. Ш. з с. Матусів Шполянського району Черкаської області.

— Вибачте, що, не, помістили, весь зміст, бо, він, такий, великий, що, просто, у, номері, не, вміщається!

—

«Кабан» дригнув тоненькими
ногами
И уткнувся в землю величезними
рогами.
Тепер було все ясно:
Серед городу, як ханжа, лежала
Гнатова коза».

В. Б. з селища Низи Сумського району Сумської області.

— Все ясно...

—

Г. А. з м. Підгайців Бережанського району Тернопільської області, написавши «9-ть кумплетів про п'яниць», у кінці резюмує:

«Закликаю друзі вас
Меньш спіртних вживати.
І робота і сім'я
Не буде страдати!»

— «Кумплети» правильні. Тільки, щоб уже й ми не страждали, закликаємо вас менше ними зловживати.

—

«Робота критика, знай, важча
мабуть втричі
Від всіх робіт, хоч ніби і тиха»

В. Ж. з м. Селидове Донецької області.

— Ох, не кажіть...

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

Незвичайні ситуації

— А я вам кажу, що не дам книги, подяк у нас і так досить!

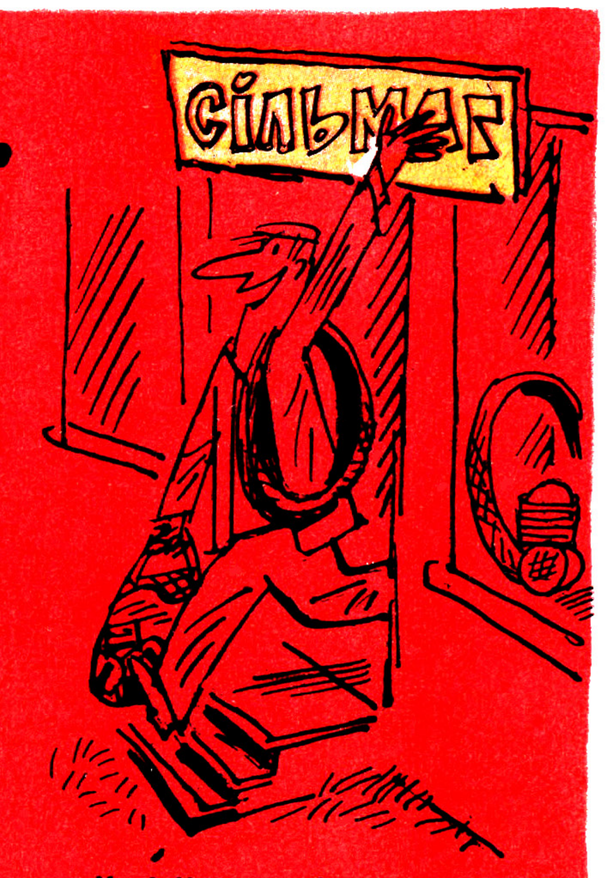

— Ура! Купив собі квадратних батарейок, запчастини до велосипеда і спортивний костюм...

— Сідайте! Повезу хоч на край світу...

— Чому ти газети не читаєш!
— Боюсь прогавити, раптом якійсь жінці треба буде місцем поступитися.

Помер від сміху.

МІНІАТЮРИ НА ТЕМИ ЛІТЕРАТУРИ

СОРОМЛИВИЙ ГЕРОЙ

Вагався сторінок з п'ятсот,
Сох, безталанний, від гризот,
І врешті аж в кінці роману
Поцілував свою кохану.

ДЕЛІКАТНИЙ ПЛАГІАТОР

Рядок? Ні, думку він позичить.
Хіба ж собі він лиха зичить?

ВИСНОВОК ПАЦЮКА

В літературу вклад зробив:
Рукопис немічний струбив!

НОВАТОР

Він гучно з штампами воює,
А сам їх тихо... варіює.

ТВОРЧІ МУКИ

Відмучився, авторе? Не плач:
Віднині мучиться... читач.

Дмитро СОЛОДКИЙ.

Вихователь

Рядовий конюх Автомотороленко у вільний від роботи час припустив хуліганський вчинок. Середнього розряду. Одне слово, побив ближнього. Зрозумівши, що непереливки, він прийшов куди слід і сказав:

— Визнаю. Припустив. Заслуговую. Але хіба обов'язково за це судити? Строк давати? Можна ж і інакше покарати. Візьміть, скажімо, та й звільніть мене з посади конюха. Гадаю, що цього досить. Глибоко вірю, що це перевиховає мене.

Однак йому пояснили, що тут не ринок Привоз, торгуватися не випадає. Отож: що заслужив — те маєш одержати. І таки одержав.

І змушений був поїхати далі від берегів теплого моря спокутувати провину.

Про цю історію з конюхом Автомотороленком Павло Якович Гуровський нічого не знав.

І це зрозуміло. Коли вже там йому було дізнаватися про якихось чужих конюхів, як він ледь устигав виховувати та перевиховувати своїх. І не лише конюхів.

Ото іде якось селом голова колгоспу ім. Димитрова П. Я. Гуровський та й бачить: суне йому назустріч вантажна автомашина. Зупинив. Попросив із кабіни шофера Огаркова та ввічливо запитав:

— Де тебе, цікаво мені знати, чорти носили?

— Їздив у сусіднє село за лікарем до хворих дітей.

— А дозволу ти в мене на це питав? — поцікавився голова.

— Не було вас. А терміново треба було їхати.

— Значить, без дозволу поїхав?! Так тебе ж, я бачу, чоловіче, виховувати треба!

— Може, й треба, — знизав плечима шофер.

— То ми так і зробимо! — підсумував Павло Якович і, не сходячи з місця, двигонув кулаком в обличчя Огаркова. Відтак з почуттям гарно виконаного обов'язку почимчикував далі.

А то якось увечері зустрів тракториста й поцікавився, чому той не в полі.

— Трактор не має освітлення, — пояснив тракторист. — А без освітлення вночі не вільно працювати.

— Не вільно, кажеш? — перепитав голова. — Тоді дозволь мені провести з тобою виховну роботу. — І, не дочекавшись дозволу, врізав трактористові кулаком межи очі.

З колгоспником Трачуком уже й зовсім усе було ясно. Бо той відверто й недвозначно свою невихованість показав. Прийшов, уявляєте собі, до контори та й почав уголос запитувати: чому, мовляв, помідори продають на «сторону»? Виходило, що голова вже не може нещасного помідора продати кому захоче. Відтак випробуваний виховний захід (хук зліва) було вжито негайно, без будь-яких інтелігентських вагань.

Цілком ясно, що застосувати інших заходів щодо колгоспника Колісника, Гуровський не міг, коли той не вийшов на роботу.

У декого тепер може скластися враження, нібито Гуровський здійснював виховний процес дещо одноманітно, нібито він тільки й знав одну форму виховання — кулаком у фізіономію.

Це було б неправильне враження. Бо Павло Якович плідно працював над урізноманітненням виховних методів. Якщо на механізаторів гарно впливали цивілізовані прийоми боксу, то вже, скажімо, для конюхів слід було підшукати якісь архаїчніші форми. Зустрівши конюхів Ткача і Голимбієвського, голова запитав:

— Що везете, люди добрі?

— Горохову солому, — відповіли ті.

— А я ж вам наче наказував накосити люцерни для коней?!

— Так, але ми...

Павло Якович миттю збагнув, що недисципліновані конюхи почнуть зараз вишукувати об'єктивні причини. А він того терпіти не міг.

І згадавши, як в одному ще довоєнному фільмі ватажок циганського табору виховував своїх підлеглих, Гуровський вихопив у Голимбієвського батіг і потягнув ним конюха. Кілька разів. Для порядку. Щоб зрозуміли: коли їм подобається гнилий лібералізм, то нехай шукають собі іншу роботу.

Якби спробувати докладно описати всі оті методи, що їх уживав Павло Якович, виховуючи своїх підлеглих, то це був би уже не фейлетон, а дисертація на ступінь кандидата педагогічних наук. Але в прокуратурі Кодимського району всі ці факти таки зібрали. З дисертацією, щоправда, вирішили почекати, але кримінальну справу щодо Гуровського порушили.

А тим часом, поки збирали факти й порушували справу, з місць, далеких від теплого моря, повернувся рядовий конюх Автомотороленко, який, пригадуєте, свого часу вчинив одноразове хуліганство середнього розряду. Повернувся та, між іншим, поцікавився:

— А що, мого колегу Гуровського засудили? На скільки?

— Ні, — розповіли йому, — не засудили. Гуровського за хуліганські вчинки з тріском увільнили від обов'язків голови колгоспу.

— Чекайте, чекайте, — не зміг второпати Автомотороленко. — Та я ж у свій час теж пропонував, щоб мене — з тріском. З конюха, значить. Але не погодились. І до того ж я тільки один раз ударив ближнього, а Гуровський хуліганив перманентно. Невже ви гадаєте, що саме по собі звільнення з роботи може його перевиховати?

— Ні, — сказали працівники прокуратури, — ми так не гадаємо.

— То чого ж тоді не притягли його до відповідальності?

Працівники прокуратури на це питання лише плечима знизали.

І конюх Автомотороленко пішов з дуже кепською думкою про стражів правопорядку: вони, мовляв, забули, що застосовувати закони слід до всіх однаково.

А дарма. Бо в даному разі працівники прокуратури, як то кажуть, богу душу винні. Вони якраз суворо дотримували букви й духу закону.

Закон вимагає: коли йдеться про депутата місцевої Ради, то на притягнення його до відповідальності має дати згоду відповідна Рада чи її виконком. А П. Я. Гуровського у свій час (коли розроблені ним методи енергійного виховання ще не набули популярності) обрали депутатом Будейської сільської Ради.

Звернулися прокурори з поданням до виконкому сільради, а той згоди на притягнення до відповідальності не дав. Звернулися тоді до виконкому Кодимської райради. І там чомусь відмовили.

Важко сказати, чим керувалися члени одного й другого виконкомів. Однак цікаво було б послухати, як саме вони змогли б пояснити і рядовому бешкетникові Автомотороленку, а заодно і людям, яких у виховному екстазі побив Гуровський, що в нас закони писані для всіх і що перед законом усі рівні.

О. КРУКОВЕЦЬ,
спец. кор. Перця.

Одеська область.

Мал. А ВАСИЛЕНКА

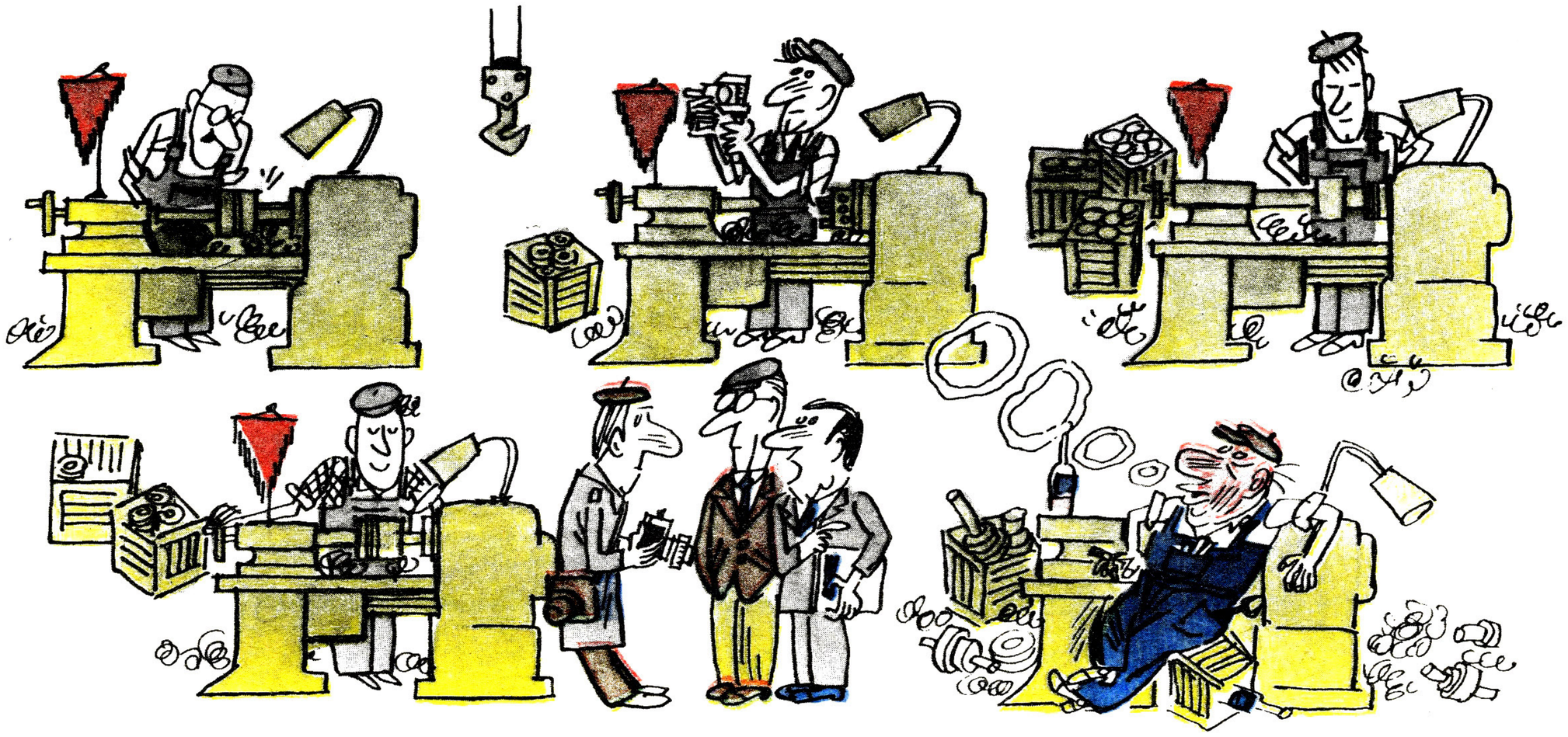

— Це теж зразковий товариш. На його прикладі ми вчимося, як не треба працювати.

ГУМОРЕСКА

Курка на іменини

Дмитро ТКАЧ

Наближався день народження моєї дружини. Як і належить добропорядному чоловікові, я купив їй духи «Тьомная ночь», а заразом вирішив купити ще й курку, щоб було чим заїдати оту кляту, що зветься «з перцем».

Прибіг до магазину, став у «хто задній» і взяв з розгону аж дві курки... Замотав їх у папір, перев'язав стрічечкою і радий-радісінький іду додому.

Іду...

Але раптом мені назустріч — давній друг Федя Животенко.

— Здоров! — каже.

— Здоров,— відповідаю.

— А що це в тебе так красиво зав'язане?

— Та... курей купив на жінчині іменини.

І тут я згадав, що давно вже винен Феді три карбованці. Витяг із кишені троячку і даю йому. А він сміється:

— Тю!.. Я вже про них і забув. А раз ти нагадав, то ходімо перетворимо їх на рідину.

Я туди-сюди:

— Не можу: жінці подзвонив, що курей несу.

— То й понесеш,— каже він, — куди вони подінуться? Не будемо ж ми сирими курми закусювати.

— Ти,— кажу,— такий, що і мертвого умовиш...

Зайшли ми з Федею у найближчу «Дві по сто п'ятдесят» — почали перетворювати троячку на рідину. Потім ще десь узялася троячка. Потім ще... Знаю, як починалося, але не пригадую, як закінчилось...

А коли я причалапав додому, то курей у мене в руках чомусь не було.

— А де ж кури? — питає дружина.

А я її теж питаю:

— Які кури?.. Одну тільки й купив. Останню взяв. Але я її на роботі залишив, у шухляду заховав. Завтра принесу.

— Та вона ж зіпсується!

— Не зіпсується, — заспокоюю,— тепер такі жирні кури пішли, що і в Сахарі у піску тиждень свіжими лежатимуть.

Не скажу, щоб я спав спокійно. Всю ніч думав, як викрутитися з цієї клятої історії. І надумав.

Уранці побіг на базар, купив курку і радий-радісінький іду додому.

Але раптом згадав, що магазинні кури були з головами, а ця, базарна, без голови.

Я — назад:

— Тіточко, може, у вас ще й голова є?

— Є, — каже, — але навіщо вам моя голова?

— Та не ваша,— кажу,— голова мені потрібна, а куряча.

— А за курячу треба платити окремо.

Жарт — жартом, а купив я ту курячу голову і йду додому, радий-радісінький.

Дружина розгорнула пакуночок, глянула на курку та й питає:

— А чого в неї голова одрізана?

— Аякже,— кажу,— я ж тобі не живу курку приніс, а зарізану, обезглавлену, так би мовити.

Жінка притулила голову до курки та як зарегочеться:

— Та це ж лебідь, а не курка!

Глянув я, і мені в очах потемніло: і в курки шия, і при голові шия. А як стулити докупи, то справді, як у лебедя виходить.

— Темнота ти,— кажу їй, це ж тепер таку породу виводять: кури-лебеді. Преси не читаєш!

Ну, дала ж мені жінка: був я і лебедем, і куркою... Мокрою, щоправда...

А потім прийшли гості. Дуже хвалили курку. Особливо ті, кому дісталася тільки шия. А вона, як ви можете здогадатися, дісталася не одному.

З першим 60-річчям щиро вітаємо

письменника Дмитра Ткача

поета Тимоша Одудька

Мал. И. КОГАНА

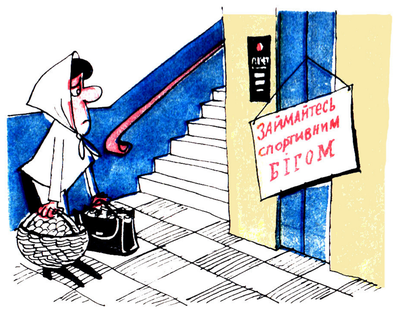

Без слів.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

— Зараз, звичайно, перед тим, як почати бігати, я порадився б із лікарем...

Мал. В. ГОРБАЧОВА

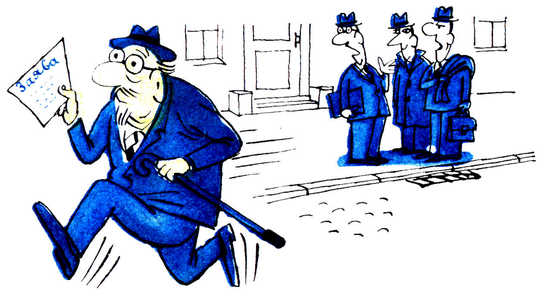

— Диви, який старий, а теж бігає!

Мал. В. ГЛИВЕНКА

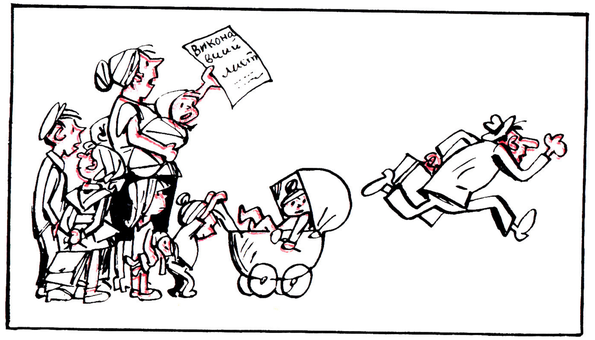

Без слів.

ВІРТЕ ЗАБОБОНАМ!

Ви вірите забобонам? Я — вірю. І, якщо хочете, можу й вам довести, що в них щось таки є.

Оце недавно встав я раненько і взув новенькі туфлі, подаровані дружиною до дня народження.

Встав, між іншим, з лівої ноги, але зразу якось не надав цьому значення. Лише згодом згадав про це, коли під ногами у мене раптом щось зашльопало. Глянув, а то — підошва у моєму новенькому, уперше взутому туфлі відклеїлася.

Ну, звичайно,— неприємності...

А ступив би я вранці не з лівої, а з правої ноги — і, певен, цієї неприємності у мене не було б.

Втім, як я пізніше довідався, не з одним мною таке трапилося. Коли я, за порадою продавця, зайшов на Роменську міжрайбазу (Сумської облспоживспілки) і попросив, щоб мені туфлі обміняли, там здивувалися:

— Тільки одна підошва відскочила?

— Одна.

— А у цих он — обидві відлетіли. — І показали на цілу купу таких, як у мене, туфель, але вже без обох підошов.

— Двісті вісімдесят пар,— приємно всміхаючись, уточнив якийсь чоловік на прізвище Дюлін.— Але,— додав він,— не подумайте лишень, що я в цьому винен.

— А чого б то я таке подумав? Не ви ж, працівники бази, це взуття пошили.

— А я не з бази. Я — з Кременчуцької взуттєвої фабрики. Виконуючий обов'язки начальника фабричного ВТК.

Я згадав, що штамп саме оцього ВТК і красується на моїх туфлях.

— Так от, значить,— пояснив в. о. начальника ВТК т. Дюлін — спеціально довелося сюди приїхати, щоб розтлумачити людям, що і до чого. І вам, до речі, не завадить послухати.

Я з інтересом послухав пояснення т. Дюліна.

— Чого,— сказав він, звертаючись до працівників бази,— чого, гадаєте, на цих туфлях повідлітали підошви?

Працівники бази мовчали. Звісно, темний народ...

— А того, — розтлумачив їм т. Дюлін, — що зусилля деформації підошви більше, ніж міцність клеєвого шва.

Працівники бази перезирнулися.

— А чого на взутті утворилися «пухлини»?

Усі мовчали, і я теж мовчав. Бо й справді, де вже нам, простим смертним, відати про такі тонкощі.

А т. Дюлін їх знав. І своїми знаннями охоче поділився з нами.

— «Пухлини»,— роз'яснив він нам,— створюються від температури. При низькій температурі деталі верха костеніють, і коли їх помнеш — роздуваються...

— Виходить, при низькій температурі кременчуцькі туфлі взувати не можна? — спитав я.

Спитав і тут же пожалкував, що перебив людину. Вона про діло оповідає, а я...

Словом, я свій брак поміняв на інший — і пішов.

А т. Дюлін — поїхав.

Швиденько вернувся назад до Кременчука, бо хто ж там без нього слідкуватиме за якістю продукції?

Між іншим, перед від'їздом він тихенько, щоб ніхто не помітив, тричі плюнув через ліве плече. І, уявіть собі,— допомогло: ніхто ні на нього, ні на керівників фабрики навіть і пальцем не накивав за ті 280 пар бракованих туфель.

А ви кажете — не вірте забобонам...

В. ЧОРНОБРИВЧЕНКО.

Сумська область.

Анатолій КОСМАТЕНКО

КІБЕРНЕТИКА

ГУМОРЕСКА

perec·ua.
perec·ua.

Від того вікопомного дня, як розпочалася була дуже інтелектуальна дискусія між «фізиками» та «ліриками», мій друг, інженер-конструктор Василь Шило довгий час просто-таки жити мені не давав. Як тільки зайде, — одразу ж:

— Шкрябаєш? Шкрябай, шкрябай, пописуй. Кому тільки воно потрібне? Та й взагалі, кому сьогодні потрібна вся ваша література, всі оті ваші картини, симфонії і така інша буза? Наш вік — вік науки й техніки! Вік фізики, хімії і математики!

І підносив пальця догори.

— Ось ми — фізики, математики, інженери й техніки — незабаром сконструюємо таку машинерію, що будь спок. Писатиме краще за найгеніальнішого, як кажуть у Чехії, списователя.

Я, признатися, ніколи не вступав із ним у суперечку. Посміхався тільки, бо вважав, що та дискусія була непотрібною, та й, певно, нерозумний чоловік розпочав її.

Аж оце вчора забігає до мене Василь — радісний, збуджений, і, як завжди, прямо з порога:

— Кидай свою писанину! Марш зі мною. Ти тільки ахнеш! Ми сконструювали таку машиночку, що пальчики оближеш. Відповідає на будь-яке запитання. Розв'язує будь-яку задачу, будь-яку проблему. Це, брат, не ваша література, що й досі не може впоратися з багатьма речами. Їдьмо!

Поїхали.

В інституті перейшли довгий коридор. Крокували повз якісь кабінети, лабораторії, майстерні. Нарешті Василь зупинився, театрально відчинив останні двері і театрально, приклавши руку до серця, уклонився:

— Прошу, нещасний чоловіче, зайти на сеанс, що зветься «Початок кінця літератури і всякої іншої бузи»!

Ми ввійшли до великого світлого залу. Посеред нього справді стояла якась машина. Треба віддати належне — вона справляла неабияке враження і навіть здавалася красивою.

— Так от, — Василь увесь аж сіяв, — запитуй, що хочеш, що в голову тобі, дорогий, зброде. Відповідь — моментально. Говори ось сюди. Давай, давай!.. Ну!

Спантеличений, я задумався. Думав, думав і раптом — уже й сам не знаю, чого саме таке зброело в голову, — випалив:

— Де можна придбати м'ясорубку?

Хвилина, друга, третя... Машина мовчала. Василь дещо стривожився.

А мене вже повело. Задаю друге запитання:

— Де можна купити розчинну каву?

Машина — нітелень... Василь, бачу, починає вже нервувати.

— Так от, друже Василю, — кажу, — все ясно. Їдьмо, я тобі покажу іншу кібернетику.

Василь спершу огинався, а потім таки поплівся за мною, немов школяр, що в чомусь прошпетився.

Я привів його до свого будинку. Піднялися на третій поверх. Я постукав у одні двері. За кілька хвилин вони, притримані ланцюжком, прочинилися. Сусідка — Люся Гаврилівна — побачивши мене, зняла ланцюжок:

— Прошу! Заходьте, будьте ласкаві!

Ми зайшли до кімнати, і Василь побачив перед собою жінку років сорока. Невеличку, сухорлявеньку (у дворі її прозивають — «Гірчичка»). Вона була, як ото в «Енеїді» Котляревського — «гостренька, і саме ухо прехихе». Маленькі очки так і вп'ялися в мого друга.

— Прошу дорогих гостей сідати, — солоденько мовила господиня і підібрала тоненькі губки.

Василь отетеріло подивився на мене, потім на сусідку...

— Запитуй, — кажу йому суворо, — що хочеш.

Друг мій ще раз подивився на мене, покрутив пальцем біля скроні, злісно усміхнувся і випалив:

— Де можна знайти м'ясорубку? — і кинув у мій бік глузливий погляд.

— Вам одну, дві чи більше? — почулося на відповідь.

— Одну...

— Вулиця Набережна, будинок сім, квартира вісімнадцять. Звернутися до Миколи Африкановича Перепеді. А втім, я зараз напишу до нього цидулку, щоб ви могли взяти м'ясорубку без зайвої тяганини. В ручку Африкановичу, звичайно, щось покладіть...

Василь мовчки взяв цидулку, запитальним поглядом уперся в мене.

— Запитуй, запитуй! — ще суворіше кидаю йому.

— Де можна купити розчинну каву?

— Вам багато? — притишено спитала сусідка.

— Кілограм...

— Один момент! — і Люся Гаврилівна метнулася до сусідньої кімнати.

Я робив вигляд, що нічого не сталося, підійшов до вікна. Невдовзі господиня повернулася з пакунком:

— Можете не перевіряти. Десять баночок. Гроші готівкою. З комісійними.

Василь потягся до гаманця. У мій бік і не глянув. Витяг окуляри і довго дивився на Люсю Гаврилівну. А та лише кокетливо опустила вії. Нарешті він дійшов до тями.

— А хто в мене сусід по праву руку?

— Андрій Остапович. Дуже поважна людина. У міліції працює...

— Ще одне запитання: хто живе на сусідній вулиці в будинку під номером десять, у п'ятій квартирі?

Зрозуміло, мій друг назвав адресу, як кажуть «наобум Лазаря», але відповідь не забарилася.

— Микола Братко. Токар. За ним бігає одна шпирочка, та він її не любить. Діло в неї не вигорить. Он телефон. Можете подзвонити, його номер сім, двадцять п'ять, сорок п'ять.

— А скільки буде, як помножити двісті п'ятдесят на двісті п'ятдесят? — Василь уже цапів...

— Я не люблю голі цифри перемножувати, — спокійно-співуче відказала сусідка. — Скажемо... ну, хоч би так: скільки буде, як помножити двісті п'ятдесят пар імпортних бюстгальтерів на двісті п'ятдесят, скажімо, гривеників.

— А скільки буде... — окуляри брязнули на підлогу, — а скільки буде, як помножити тисячу двадцять чотири пари рейтузів, панчіх, чортів, бісів чи що хочете на тисячу двадцять чотири? А скільки, як... більйон триста сорок сім на...

. . . . . .

Оце допишу вірш, який не дав учора закінчити Василь, і поїду до лікарні провідати друга — від Люсі Гаврилівни Василя взяла «Швидка допомога».

ЩО В КОГО Є

Пилип клинці під Ганну б'є:
— Бач, — каже, — все у мене є:
І хата добра, і криниця,
Садок вишневий молодий.
Худоба різна, всяка птиця,
А в гаражі — «Москвич» новий.

А Ганна: — Кожному своє:
І в мене добра хата є,
Вишняк, калина, кущ лози,
А на городі — гарбузи!

Віктор БОНДАРЕНКО.

м. Київ.

Мал. Р. САХАЛТУЄВА

— Гарненько причешіть, носа припудріть, щоб мав вигляд, як у характеристиці...

Пропуски уроків у школі — біда. У Лукимській середній школі Оржицького району на Полтавщині ця біда подвійна. Справа у тому, що тут систематично не відвідував уроків Крекотень В. Д. А це ж не хлопчик, навіть не учень десятого класу, а... сам директор школи. І своїх уроків не відвідував, завантажуючи учнів самостійною роботою, і уроків інших вчителів.

Про це стало відомо з листа Перцеві.

Начальник управління шкіл Міністерства освіти УРСР т. Березняк повідомив редакцію, що за незадовільну роботу т. Крекотня з посади директора школи знято.

Дали перцю!

Жваву торгівлю без здачі розгорнула продавщиця магазину «Продукти» у Турці Львівської області Яворська. У покупців цей метод чомусь не викликав захоплення. Хоч самій продавщиці він дуже сподобався.

Лист про це надійшов до редакції «Перця».

Голова Турківського районного комітету народного контролю т. Бобрик повідомив, що факти підтвердилися. Продавщиці Яворській тани дали здачі — її звільнили з роботи.

ПЕРЧЕНЯ

СТОРІНКА ДЛЯ ДІТЕЙ

НА БУРЯКИ

Вася й Ніна, Вітя й Алла
Буряки пішли копати.
На два дні харчів набрали
Та забулися... лопати.

Ігор СІЧОВИК.

ВИСПАЛАСЬ

Сьома ранку,
А Оксанка
вже відкрила очі:
— Спать не можу,
бо виспалась
Минулої ночі.

Ігор АРТЕМЧУК.

ГОДИННИК ВИНУВАТИЙ

— Ти чого спізнився? — Толю
В класі вчителька питає.
Толя каже: — Це у школі
В нас годинник поспішає.

В. СОПРОНЮК.

ЯК ЛЮБЧИК ОБДУРИВ ЛИСИЧКУ

Насправді його зовуть Любомиром. Але він ще такий, що й до школи не ходить. Тому тато і мама називають його Любчиком.

Отож підхоплюється Любчик у постелі і відразу ж починає:

— Розказати вам, як я лисичку обдурив?

— А як? — зацікавлено питає мама.

— Мені приснилися лисичка і півник. Лисичка хотіла з'їсти півника. А я кажу: давай, лисичко, спершу в жмурки гратися. Ти будеш жмуритися. От поки лисичка жмурилася, сон і скінчився. І вона півника не з'їла.

ВИШИВАНА ЧАШЕЧКА

За обідом мама наливає Любчикові компоту в склянку. Він вередує:

— Не буду пити компоту!..

— А то ж чому?

— Налий мені у вишивану чашечку, тоді питиму, — показує на полицю, де стоять гарно розфарбовані фаянсові чашечки.

З КИМ РОЗМОВЛЯЄ РАДІО

Любчик слухає по радіо передачу для дітей. І раптом запитує:

— Тату, а кому та бабуся розповідає казки?

— Тобі ж і розповідає.

Любчик відходить у дальній кут кімнати, де радіо майже не чути:

— А тепер кому?

— Тобі ж.

— Та я ж не чую, а вона все одно розповідає!..

Микола ПЕТРЕНКО.

Пригоди Перченяти

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

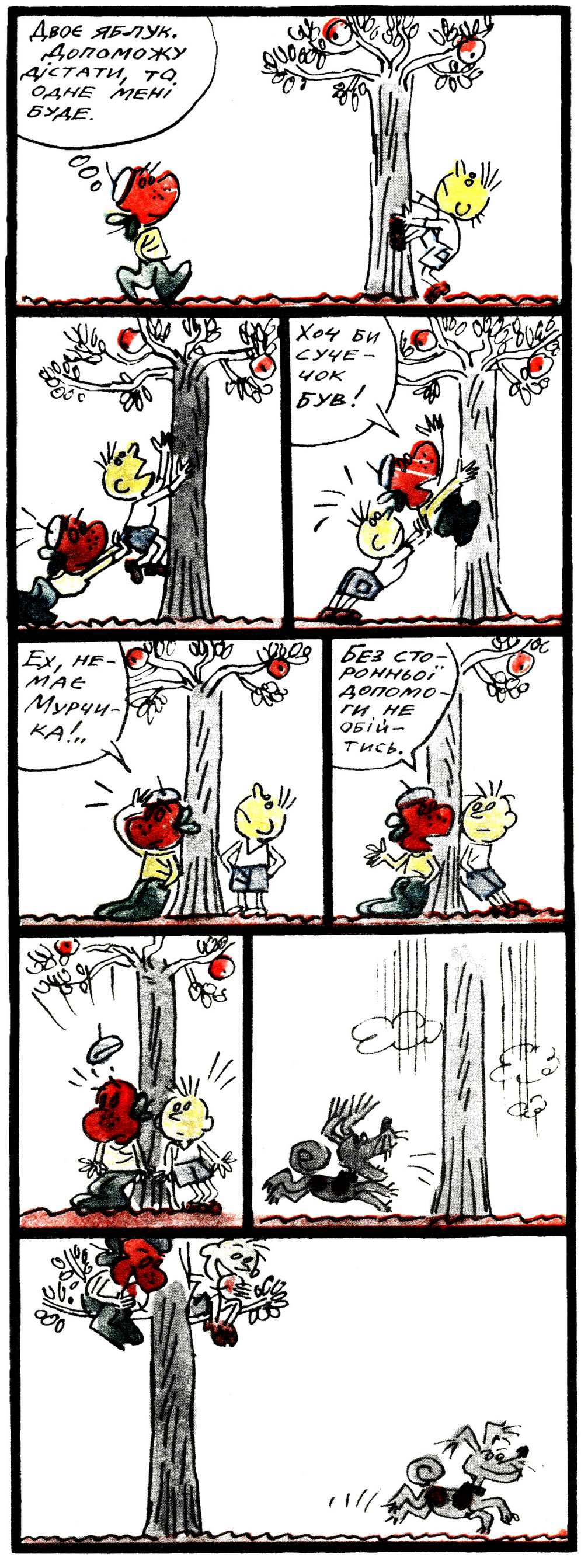

Народні усмішки

НА РИБОЛОВЛІ

Ловить Іван рибу. Коли вчепився на гачок чорт. І давай він Івана просити:

— Відпусти мене, я чорт!

А той йому:

— У мене дітей до чорта, то з'їдять і чорта!

— Відпусти мене, я нечистий!

— У мене така жінка, що почистить! — відповів Іван.

Повідомив О. Я. СНІСАРЧУК
з с. Голодьків
Хмільницького району
Вінницької області.

ЧИ НЕ ГАНЬБА...

— Чи не ганьба вам?! Уже восьмий раз стоїте у суді, — дорікав суддя підсудному.

— Та ви тут ціле життя сидите, і я вам нічого не кажу...

ЧИ МОЖНА ЛЮБИТИ ДВОХ

— Мамо, ти мене любиш?

— Люблю, синку.

— А мого братика маленького?

— Теж люблю.

— А чого ж учора наша Марійка комусь говорила, що двох любити не можна.

Повідомив І. С. ПАРАДОВСЬКИЙ.
з м. Коломиї Івано-Франківської області.

НЕ ДОЛИЛА

Повернувся Володя з молочного магазину:

— Мамо, продавщиця сьогодні не долила сметани.

— Звідки ти знаєш? — питає мама.

— Бо я сьогодні не міг язиком дістати до сметани в банці.

Повідомив Я. М. ЛАБА
з м. Львова.

ВИГАДКА

Семирічна дочка мисливця говорить своїй подружці:

— Коли вчителька знову буде розповідати нам про первісних людей, які жили тільки з полювання, я скажу їй, що це вигадка.

ДЕ ПІВДЕНЬ?

Місцевий житель до мисливця:

— Товаришу, кілька кілометрів на північ я бачив у очереті ціле стадо диких свиней.

— А де тут південь? — швиденько запитав мисливець.

НЕПРИЄМНІСТЬ

— Ви знаєте, яка неприємність трапилась зі мною недавно: пішов на полювання і забув узяти рушницю.

— Справді, не дуже приємно. А коли ж ви про це згадали?

— Аж тоді, коли вручав дружині зайця...

Повідомив В. РЕВУЦЬКИЙ
з с. Кушнирівки
Волочиського району
Хмельницької області.

Мал. Й. КОГАНА

— Бачу, ти в доброму настрої гостей зустрічаєш.
— Ні, помиляєшся, — проводжаю!..

СОЛОДКЕ ЖИТТЯ

Колгоспник М. І. Павленко ударно попрацював на вирощуванні цукрових буряків. Ну, а ударна праця, як відомо, відповідно й оцінюється.

Отож у порядку матеріального стимулювання колгосп «Аврора» відвалив передовикові півтори тонни цукру. Влаштовуй, мовляв, дорогий товаришу ударник, солодке життя. Пий чай, печи здобні пироги й вари компот із сухофруктів...

М. І. Павленко слушно розміркував, що, коли він навіть солодитиме борщ та яєшню з салом, то все одно не з'їсть такої кількості цукру, і вирішив продати його державі. Тим паче, що за цей благородний вчинок він матиме першочергове право на придбання легкового автомобіля.

Отож передовик здав цукор, а натомість одержав від голови колгоспу Василя Семеновича Бондаря довідку, в якій зазначалося, що М. І. Павленко дійсно колгоспник, дійсно вирощує цукровий буряк і дійсно здав державі значну кількість чесно зароблені продукції.

З цією довідкою ударник Павленко тут же побіг у відповідні торговельні організації і, скориставшись своїм першочерговим правом, купив автомобіль «Жигулі».

Разом із Павленком у відповідних торговельних організаціях побували з такими ж довідками й інші передові буряководи Вільшанського району — М. О. Коренєв та В. І. Макаринський з колгоспу «Дружба», В. Д. Груша з колгоспу «Пам'ять Леніна». Усі вони здали як мінімум по тонні цукру і усі повернулися додому власним автотранспортом. А повернувшись, з іще більшим завзяттям приступили до роботи...

Але вже не на буряках.

Колгоспник Павленко чомусь став завідувати молокопунктом Первомайського молочно-консервного комбінату. Колгоспник Коренєв перекваліфікувався на лікаря Побузької лікарні. Колгоспник Макаринський одягнув міліцейську форму й почав виконувати обов'язки дільничного уповноваженого. А передовик Груша став за прилавок продовольчого магазину Осипівського споживчого товариства й заходився уміло зважувати покупцям вермішель та цукерки.

Коли ж вражена такою метаморфозою громадськість вирішила, що буряківництво на Кіровоградщині, позбавлене кращих майстрів, захиріє і що передовиків слід негайно ж повернути на колгоспні плантації, — несподівано виявилося, що вчорашні ударники не тільки й слухати не хочуть про роботу в колгоспі, але й взагалі не мають аніякісінької уяви про сільськогосподарське виробництво. Коротше — не можуть відрізнити буряка від редьки.

Виявилося й інше. Цукор, буцімто зароблений самовідданою працею і зданий державі, насправді був куплений у державних магазинах, а потім відвезений до колгоспів. Таким хитрим робом голови згаданих господарств В. С. Бондар, Д. Ф. Легун і В. А. Сиваченко влаштували своїм приятелям і собі солодке життя. Приятелям — бо вони в обхід існуючих порядків купили автомобілі, які по праву належать справжнім буряководам. А собі — бо в усіх звітах про заготівлю цукру стали фігурувати досить солідні цифри, за які можна чекати ще й преміальних.

І чекають...

В. ЧЕПІГА.

Кіровоградська область.

ЩАСЛИВИЙ СЛОН

Від нашого колгоспу до райцентру 65 км. Ти уявляєш, Перче, яке значення в цих умовах має телефон. Так от апарати у нас встановлено на всіх трьох бригадах, але вони більше мовчать, ніж працюють. Ми неодноразово зверталися до начальника Барашівського лінійно-технічного вузла т. Шевчука, щоб налагодив нам телефонний зв'язок, але т. Шевчук мовчить, як і його апарати.

(З листа т. ЗАЛІЩУКА — голови колгоспу ім. Дзержинського Ємільчинського району Житомирської області).

—

В мене знов задзвонив телефон.
— Хто говорить?
— Слон.

(К. ЧУКОВСЬКИЙ. «Телефон»).

То, видать, щасливий Слон —
В нього — справний телефон.

А у нас — хто не кричить —
Телефон, як пень, мовчить.

Мабуть, я оце майну
Поклонюсь тому Слону—

Хай подзвонить, погука
До колгоспу Шевчука.

К. ЮР.

НОВИНКИ про ЇХНІ ПОРЯДКИ

ВВІЧЛИВІСТЬ ПО-АМЕРИКАНСЬКОМУ

В американському місті Джерсі-Сіті проводився «тиждень ввічливості». В останній день того тижня засіло журі, щоб розподілити премії. Бо ввічливість — це, знаєте, чудово, але ж за спасибі не кожен буде дуже пориватися джентльменство перед ближнім своїм демонструвати.

Отож, дійшло до розподілу винагород. Почалися дебати. Ці — своє говорять, ті — своє, а домовитися не можуть. А далі, щоб переконати своїх супротивників, члени шановного журі і присутні при тому від слів перейшли до діла — в голови полетіли крісла, дійшло до кулаків. В результаті 14 поранених було відправлено в лікарню.

Слід сподіватися, що хто-хто, а члени журі за місцевими нормами вважаються людьми вельми ввічливими. Інакше їм не доручили б такої делікатної справи, як визначати ступінь ввічливості своїх земляків.

А МОГЛИ Б І ПОВЧИТИСЯ...

У Йоганнесбурзі — найбільшому місті Південно-Африканської республіки — із щедрого благословення уряду широко відзначили ювілей одного шанованого тут, прости господи, діяча.

Орган збройних сил ПАР журнал «Паратус», наголошуючи на «блискучих перемогах» ювіляра, усе силкувався примостити його на одному щаблі із Ганнібалом, Наполеоном та іншими знатними військовими діячами.

Про одне тільки не згадували — чим ті «перемоги» закінчилися.

А не завадило б згадати. Бо саме кінець життя та діяльності нечестивого Адольфа Гітлера (а якраз про його день народження й мовиться) міг би хоч дечого навчити південно-африканських расистів.

КОЛУМБ ВІД „КОЗА НОСТРА“

Не кожного природа наділяє здібністю по крашанках пройти і жодної не роздавити. Меїр Ланський це умів. Неабиякий то хист, особливо коли тебе то зліва, то справа підштовхують конкуренти, без чого життя у Сполучених Штатах неможливе.

Фірма, у якій працював Меїр Ланський і якій він присвятив кращі спалахи своєї фантазії, на його очах стала однією з найбагатших у США. Варто сказати, що її щорічні прибутки перевищують нині гешефт усіх американських автомобільних компаній, разом узятих.

І що особливо приємно — робота у нього була не нудна. Меїр заправляв корпорацією бізнесменів удачі, які утримували нелегальні клуби азартних ігор, будинки розпусти та інші солідні з фінансової точки зору підприємства. Ну, а сама корпорація безпосередньо підлягала славнозвісному гангстерському синдикатові «Коза ностра», з яким Ланський зв'язав свою долю ще хтозна-коли. (До речі, вже багато років він відомий серед своїх колег під прізвиськом «могильник». Таке ласкаве ім'ячко прилипло до нього відтоді, як він — іще молодим — працював у «Мердер інкорпорейтед», що займалася в системі синдикату найінтелігентнішою роботою — таємними вбивствами).

Коротше кажучи, у Сполучених Штатах Меїр зробив усе, що міг. Настав час або йти на заслужений відпочинок, або відкривати «нові землі», де ще не зібрано урожаю з темних афер і протизаконної торгівлі. Меїр обрав друге. Тим паче, що у нього, вперше за сімдесят років, раптом заговорив голос крові, і підказав Меїрові перебиратися до Ізраїлю.

Це сталося невдовзі після того, як поліція затримала Ланського по звинуваченню в торгівлі наркотиками.

Коли Ланський вніс сто тисяч доларів закладу, як гарантію, що не цвигоне за тридев'ять земель од американської Феміди, голос крові настирливо почав нашіптувати: «Відвідай, ой відвідай землю предків».

І Меїр, відчувши раптом, що не може встояти перед ним, махнув рукою на сто тисяч закладених доларів, а заодно й на американську Феміду, та й шугонув у Ізраїль.

Коли на прощання хтось із його побратимів по темних гешефтах зронив сльозу, Меїр заспокоїв його:

— Ша! — сказав він. — Колумб відкрив Америку, я відкрию Ізраїль. На землі обітованій мої таланти цінуватимуть. Мені ж багато й не треба — повага до моєї сивини і мисочка черепахового бульйону. Ну, а на якийсь мільйончик-другий, при моєму досвіді, я сам зможу розжитися.

У той час, коли фінансовий геній, віддавши перевагу Ізраїлеві перед американськими гратами, пересікав океан, один із керівників міністерства юстиції США — Макміллан — попередив через пресу майбутніх «родичів» утікача:

«Якщо Меїру Ланському та його друзям дозволено буде залишитись в Ізраїлі, то почнеться імпорт організованої злочинності. Вони запровадять у вас проституцію, здирство, насильство й усі інші злочини».

Тодішній міністр юстиції Ізраїлю Яків Шапіро, прочитавши ці рядки, лише посміхнувся. Ланський? Знайшли ким лякати! Пусте...

Чим був викликаний цей спокій і чи не був він надмірним? Подальші події показали, що підстав для хвилювань і справді не було.

Отут ми зробимо невеличкий відступ та хоч побіжно познайомимо вас із ізраїльською Фемідою, щоб ви на прикладі переконалися, що її слуги й справді мали підстави не зважати на попередження свого американського колеги.

Її (тобто, Феміду оту саму) охороняли найкращі адвокати країни. П'ятеро з них клали до своєї кишені три тисячі ізраїльських фунтів щодня — тобто місячну зарплату члена ізраїльського кабінету міністрів. І діло своє вони знали як слід.

Про це, зокрема, свідчить такий приклад.

Якийсь собі інженер Фрідман, прикриваючись «секретністю» робіт по видобутку нафти на окупованому Сінайському півострові, примудрився на старому обладнанні нафтопромислів нагріти руки на півмільйона доларів.

Але афера набрала розголосу. Навіть довелося розпочати слідство.

Грізний страж державних інтересів, міністр юстиції Я. Шапіро займався справою Фрідмана місяць, другий, третій... І аж за півроку вирік, що Фрідман чистий, мов роса.

А далі виявилося, що Фрідман вийшов сухим із нафти лише завдяки послугам приватної фірми, що обслуговувала його юридичні потреби. Головою ж цієї фірми був той же... міністр юстиції Я. Шапіро. А отих п'ять адвокатів із прибутками міністрів займалися виключно пошуками «свідків», які мали довести, що в державній нафтовій корпорації «Нетівей нефт» ніхто не краде. Тобто Яків Шапіро щедро платив із казни, щоб уберегти тих, хто казну обкрадає.

Як бачите, недарма міністр юстиції Ізраїлю так спокійно зустрів попередження свого американського колеги. Він зовсім не боявся появи представника «Коза ностра». Що тому робити в благословенному Ізраїлі, де, як у хвилину гніву заявив один із депутатів тамтешнього парламенту, ділки-злочинці «підкупили половину держави».

Меїр Ланський явно запізнився із своїм досвідом: на обітованій землі уже все було, як у Штатах, — аферисти, хабарники, гангстери від карного кодексу і від політики, наркомани, повії...

Тут уже відкрили свою Америку.

Едуард РИБАЛЬЧИК.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

— Спочатку працював виконробом на одному будівництві, коли ж мені запропонували звільнитися «за власним бажанням», я перейшов на інше.

І. ЗОЛОТАРЕВСЬКИЙ

ПОРАЗКА АПОЛЛОНА

МИСТЕЦЬКА ФАНТАСТИКА

Мав відбутися великий святковий концерт. Для участі в ньому було залучено кращі музичні, літературні та артистичні сили. Організатор концерту, режисер Заклопотаний, піклуючись, щоб жоден із виконавців не прослизнув на кін без суворого критичного добору, що відбувався під гаслом: «Геть халтуру!», — стояв біля службового входу і витирав хустинкою спітнілу лисину.

— Жах, — сказав він своєму консультантові, театральному критику Відмежевичу. — Бажаючих виступити безліч, а ми одні. В такому шарварку я втрачаю критерій — кого випускати, кого притримати. О всемогутній Аполлоне, покровителю мистецтв, що б ти зробив на моєму місці?

І сталося чудо (у світі мистецтва це часом буває). Перед оторопілими діячами стояв Аполлон. Правда, він устиг змінити олімпійську мантію на звичайний піджак.

— Ідіть у буфет, — сказав він режисерові. — З такими нервами вам тут нічого робити. Впораємося без вас. — І за тими словами зайняв його місце біля службового входу...

Двері впустили огрядного мужчину з лев'ячою гривою. Під його вагою рипів паркет. Це був драматург Накрапенко. У нього був намір прочитати уривок із своєї драми «Капкан».

Свого часу Аполлон уже мав нагоду познайомитись з його п'єсою, і у нього досі судомило вилиці.

— Пропустити не можу, — рішуче сказав Аполлон. — П'єса нікчемна. Глядачі розійдуться з середини першого акту.

— В цьому їх фатальна помилка! — схвильовано вигукнув Накрапенко. — Саме на початку другого акту дія досягає апогею. Якщо у моїх колег — драматургів за диверсантами ганяються піонери, то у мене діє електронний прилад, вмонтований у гудзик...

— Гудзик у вас діє, — єхидно зауважив Аполлон, — а от дійові особи... Не пущу!

— Товаришу Відмежевич, — повернувся драматург до театрального критика. — Хто він такий, оцей тип? З театрального товариства, з міністерства культури? Чому ви мовчите? Хіба не ви писали, що в моїй п'єсі вражає глибоке знання життя і гострота конфлікту?

— Писав, — похмуро погодився Відмежевич, пригадуючи не свій письмовий стіл, а бенкетний стіл драматурга, — але ось товаришеві видніше...

А поріг уже переступив композитор Недочувайло, відомий не стільки своєю музикою, скільки посадою в «Музвидаві». Він ще на порозі схопив бика за роги:

— Я не дозволю, щоб мою музику виконували халтурники!

Аполлон його заспокоїв:

— Не турбуйтесь, я її не включаю до програми.

Недочувайла змінила молода особа в карколомній сукні і з немислимою спорудою на голові.

— Нонна Шепочеш, — відрекомендував її консультант і, стишивши голос, додав: — Голосові зв'язки так собі, але чудові ділові зв'язки. Раджу не відмовляти...

— Що співаєте? — насупився Аполлон.

— Я міні-сопрано. Власне, я не співаю, а виконую. Мій жанр — мікрофонно-мімічні твори.

Нонна так наблизила до рота мікрофон, ніби збиралася його вкусити, щось промуркотіла і задригала ніжками, підстрибуючи на ходу. Аполлон мало не змилостивився, але вчасно взяв себе в руки і сказав:

— Не піде! Від співачки люди чекають пісень, а ексцентричні танці в програмі передбачено окремо.

Аполлон збирався вже причинити двері, але це йому не вдалось. У щілину пропхався індивід у пижиковій шапці, добрячій шубі і високих ботах на блискавках.

— Співавтор, — відрекомендувався він. — Це не прізвище, це моя професія.

Від подиву Аполлон аж присів:

— А хто ж ваш партнер?

— Хто завгодно. Можете бути й ви. Скажімо, великий, святковий концерт. Ви пишете сценарій, я — проштовхую. Гонорар — навпіл.

— Геть! — вигукнув Аполлон. — Я тобі зараз покажу, як проштовхують! Я тебе так проштовхну, що ти забудеш ім'я свого останнього співавтора!

Відвідувач зник. Але з-за портьєри несподівано визирнув громадянин невизначеного віку.

— Не турбуйтесь, — делікатно сказав він, — я свій! Я зять...

— Яке ж ви маєте відношення до мистецтва?

— Я ж вам кажу, я — зять, — і він назвав відоме в мистецькому світі ім'я.

— Геть! — закипів Аполлон, замикаючи двері. — Ну, здається, можна починати, — вголос додав він. — Халтура по той бік дверей. Усі жанри представлені, от тільки з сатирою сутужно.

— Для чого сатира? — озвався консультант. — Без сатири спокійніше.

Але Аполлон його не слухав. Аполлона насторожила підозріла тиша за дверима. «Я ж не замкнув чорного ходу!» — майнула думка. Аполлон кинувся туди, але... Було вже пізно.

На сцені стояв драматург Накрапенко і читав:

— «Капкан». Дія перша, картина перша...

За кулісами, готуючись до виступу, сукала ніжками Нонна Шепочеш.

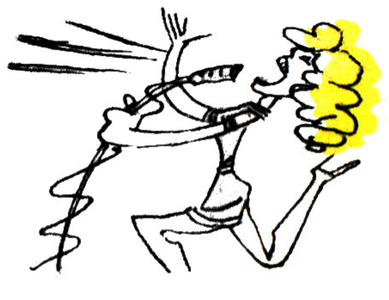

Мал. О. АЛЬОШИЧЕВА

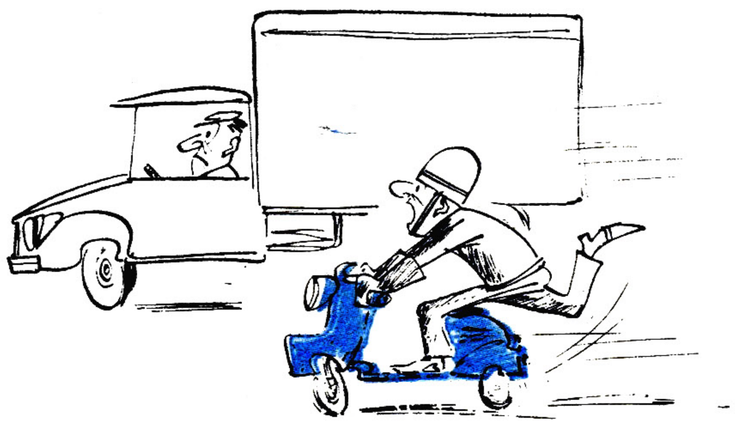

— У вас не знайдеться трошки бензину?!

ЦІКАВІ БУВАЛЬЩИНИ

КЛУБ СУМНИХ ЛЮДЕЙ

Такий клуб засновано в Лондоні. Його члени повинні відзначатися песимістичним характером мислення, на їхніх обличчях мають бути зморшки, як свідчення турбот. Мабуть, для того, щоб тих турбот було більше, членські внески в клубі дуже високі.

ПОТЯГ ДО МИНУЛОГО

Директор історико-етнографічного музею в Торонто (Канада) повідомив у пресі, що він знайшов на Алясці хатину доісторичного періоду. Незабаром він одержав величезну кількість листів: любителі туризму запитували, чи не можна найняти цю хатину для літнього відпочинку.

НЕСМАК

Заснована в Швеції «Ліга боротьби з несмаком» провела своє перше засідання. На ньому оголошено список творів образотворчого мистецтва, реклам, плакатів і афіш, позначених поганим смаком. Першим у цьому списку стояв плакат, випущений... самою «Лігою».

ПРОДАЄТЬСЯ ВУЛКАН

Житель острова Хоккайдо в Японії Масао Мімацу має земельну ділянку. Але більшу її частину займає діючий вулкан. Недавно Мімацу вмістив у газеті оголошення про те, що догляд за вулканом і «підтримання його в робочому стані» вимагає великих витрат, тому він згоден продати свій вулкан.

ГЛИБОКОДУМНИЙ ВИСНОВОК

Орган англійських лікарів-психіатрів «Сайкік ньюс» присвятив велику статтю дослідженню різниці у психіці чоловіків і жінок. Ось уривок з цієї статті: «Чоловіки забувають те, що повинні пам'ятати, а жінки пам'ятають те, що варто забути»...

ПРАЦЬОВИТИЙ ШИМПАНЗЕ

Шимпанзе Джонні виявився напрочуд розумним і кмітливим, здатним перейняти багато корисного від людей. Історія шимпанзе почалася з того дня, коли якісь циркачі подарували його одному австралійському фермерові. Між фермером і мавпою виникла ніжна дружба. Джонні супроводжував господаря на роботу, прогулянку, дивився з ним телевізійні передачі. Незабаром він навчився годувати овець, розвантажувати грузовики і навіть водити... трактор. Отже, Джонні став добрим помічником. Тепер він працює в полі нарівні з усіма робітниками, поводиться, як і вони. В обідню перерву розгортає свій пакуночок з їжею та обідає, вміє пити з пляшки, уважно прислухається до розмов, розважається, коли інші сміються. Одним словом, він поводиться, як людина.

Чутка про якості Джонні дійшла до місцевих властей, які, зважаючи на його працездатність, вимагають від фермера сплачувати податок за «робітника» Джонні.

Мал. О. АЛЬОШИЧЕВА

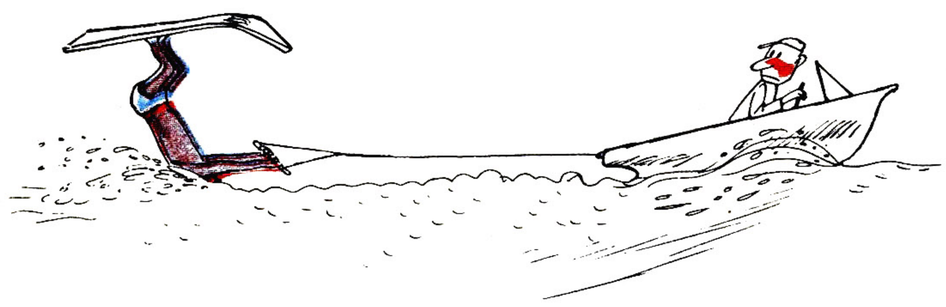

Без слів.

Якось у пресі сповіщалося про дивовижний рекорд: в одну телефонну будку вмістилося 15 студентів. З радістю повідомляємо, що колектив Зіньківського райсоцзабезу переплюнув тих студентів. У наших двох невеличких кімнатках вміщується 25 працівників, стільки ж столів, кілька шаф і безліч відвідувачів. Нас перевели в це приміщення тимчасово. Мабуть, для експерименту. А потім зовсім про нас забули.

Просимо тебе, Перче, зробити так, щоб і наш рекорд був зафіксований ким слід.

ПРАЦІВНИКИ РАЙСОЦЗАБЕЗУ.

Полтавська область.

Упевнений, що й ти це зауважив: людині, яка самовіддано працює, завжди хтось норовить підкинути ще й додаткову роботу. Отак — і з головним механіком Кегичівського міжколгоспбуду Борисом Івановичем Стрюком.

Борис Іванович світу білого не бачить, день і ніч з-під свого автомобіля не вилазить, силкуючись довести його до найвищої кондиції, а йому голову морочать ще й дрібницями: той хоче, щоб нарешті запрацювала кран-балка, придбана гаражем ще три роки тому; цьому подавай воду в баню, яку при гаражі збудували; а тому забаглося, щоб Борис Іванович хоч на годинку одірвався від своєї машини і кинув оком на механізми, що працюють у гаражі.

Одне слово, дихати чоловікові не дають...

Може, Перче, хоч ти заступишся за цього невтомного трудягу. Треба ж, нарешті, щось удіяти, щоб його не відривали від діла...

М. ЧОРНУХА,
голова групи народного контролю міжколгоспбуду.

Кегичівський район Харківської області.

Чув ти коли-небудь про таку хворобу: підписоманія? Не чув? А між іншим, нею давно і серйозно хворіють працівники нашої бухгалтерії — увесь час їм хочеться що-небудь підписувати. Нарядів, накладних і такого іншого їм уже замало.

От і добралися до колгоспної їдальні.

Раніше — поїсти в ній було справою простою до примітивності: заплатив гроші касирові, та й їж собі на здоров'я.

Але колгоспний бухгалтер запровадив новий порядок розрахунку. Нині, якщо намірився пообідати, то маєш заздалегідь повідомити про це бухгалтерію, потім, у визначений час, знову йти туди і внести в касу 48 копійок (вартість обіду). Після цього тобі випишуть вимогу-накладну, яка є перепусткою до їдальні.

За тією біганиною і попоїсти по-людському не завжди час знайдеться.

Кажуть, що перець при простуді допомагає. А чи не варто спробувати підсипати його нашим реформаторам у справі громадського харчування? Може, й од тієї дивної хвороби їх вилікує.

М. ЧЕРНЯВСЬКИЙ,
член колгоспу імені Докучаєва Біловодського району Ворошиловградської області.

Афоризми з висновками

Палець об палець не вдарить.
ВИСНОВОК: Велике діло знати техніку безпеки.

*

Взяв бика за роги.
ВИСНОВОК: Якщо хочете бути сильними, то годуйте худобу самою соломою.

*

П'яте колесо до воза.
ВИСНОВОК: Кінний транспорт найкраще забезпечений запчастинами.

*

Вчитися ніколи не пізно.
ВИСНОВОК: Найкраще цю істину усвідомили ті, що ніколи не вчаться.

*

На Щуку хтось бумагу в суд подав.
ВИСНОВОК: Від анонімок страждають не лише люди.

*

Сім разів одмір, один раз відріж.
ВИСНОВОК: Слава Прокрустові-раціоналізатору!

Іван ПАВЛИХА.

с. Нижня Яблунька Турківського району Львівської області.

РЯТІВНИК

— Рятуйте! Гей, допоможіть! —
Кричить Іван посеред ставу.
Грицько на галас той біжить
(Він близько десь складав отаву).

Прибіг, спинився над ставком
Та й став Івана поучати:
— Склади долоні черпаком,
Щоб краще воду загрібати.

Ногами, друже, воруши
Отак, як жаби роблять, бачив?
Та не хвилюйся, не спіши —
На берег встигнеш, небораче...

Бо не широкий зовсім став,
Біди не трапиться з тобою...
— Спасибі вам! — Іван сказав
І зник, сірома, під водою...

Грицько на березі стояв,
Від подиву розкривши рота...
Він язиком допомагав,
А ділом — не його турбота.

Василь ЗАПОРОЖЧЕНКО.

МАГАЗИН БЕЗ ПРОДАВЦЯ

На Петрові капелюх
Вгледів приятель Явтух:
— Де це ти його купив?
Що за нього заплатив?

Капелюха той ізняв:
— В магазині, — мовить, — взяв.
Там їх, друже, о-го-го!
Не скажу лиш одного:
Скільки варта штука ця,
Бо нема там продавця...

Анатолій ЖИТНИК.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

★ Про те, що у селі Підлісному (Хмельницька область) вже кілька місяців не працює радіотрансляційна мережа, писали у своєму листі до редакції мешканці цього села.

Як повідомив секретар Деражнянського райкому КП України т. Брензевич, перевіркою встановлено, що мережа не працювала через пошкодження підземної кабельної лінії, яке сталося під час ремонту шляху.

Тепер радіолінію відремонтовано, радіотрансляційна мережа працює нормально.

★ У замітці «Суттєва поправка» («Перець» № 9) йшлося про те, що в колгоспі імені XXII з'їзду КПРС (Вінниччина) водії змушені ремонтувати автомашини будь-якої пори року просто неба.

Секретар Ямпільського райкому КП України т. Лук'янчиков повідомив редакцію, що правління колгоспу вживає термінових заходів до ліквідації ненормального стану, описаного в замітці. Нині тут будують автогараж на 20 машин. Будівництво передбачається завершити у вересні цього року.

★ У тому ж номері було надруковано замітку під назвою «Коротке замикання» про те, що баня в селі Пархомівці (Вінницька обл.) кілька років стоїть на замку.

Після виступу Перця виконком Іллінецької райради повідомив, що баню відремонтовано і вона вже працює.

У нас гостює естонський сатиричний журнал «ПІККЕР».

PIKKER

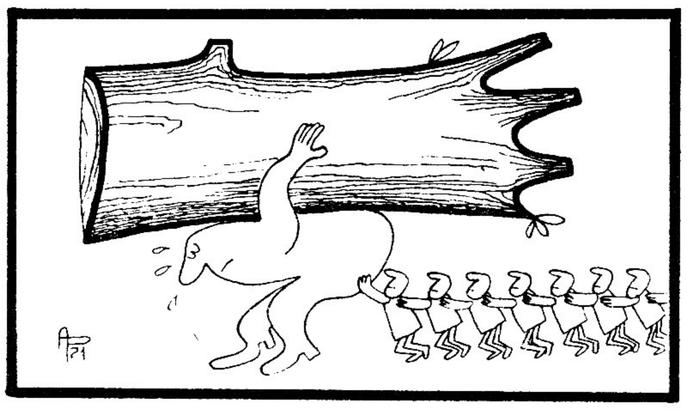

Без слів.

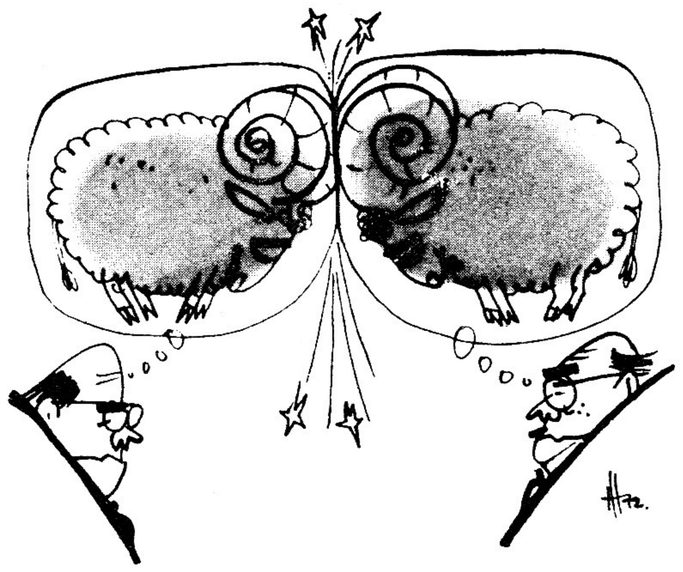

Без слів.

— То кажете, що ви покалічили руку, коли відкорковували пляшку з вином!!
— Але ж це трапилось на роботі.

— Хлопці, швидше на роботу — премі-альні платять!..

— Поїдь по горілку — однаково в тебе уже права відібрали...

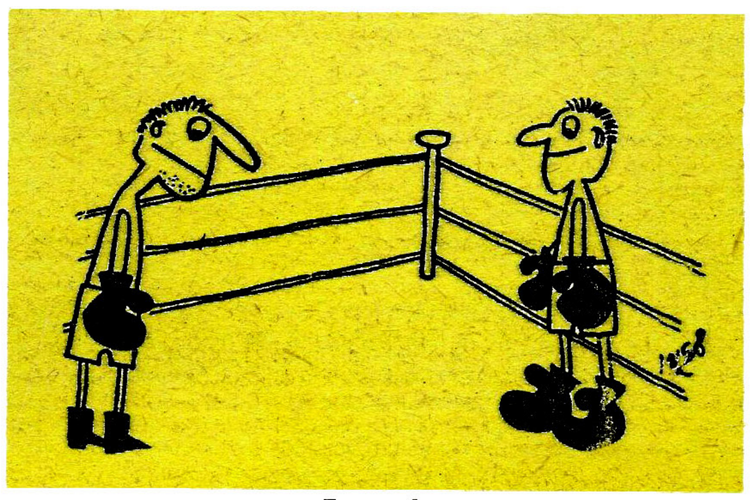

Без слів.

Головний редактор Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: М. БІЛКУН, С. ГЕРАСИМЧУК, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, О. МИХАЛЕВИЧ, Д. МОЛЯКЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК, І. СОЧИВЕЦЬ (відповідальний секретар), В. ЧЕПІГА.

ВИДАВНИЦТВО «РАДЯНСЬКА УКРАЇНА»

Адреса редакції: 252047. Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4. Тел. 41-89-12, 41-89-17, 41-89-15. Для телеграм: Київ Перець. Ціна 24 коп. на місяць.

Журнал «Перец» № 18 (892) (на украинском языке). Виходить двічі на місяць.

Здано до набору 17. VIII. 1972 р. Підписано до друку 31. VIII. 1972 р. БФ 10848. Папір 70×108¹/₈. Фіз.-друк. арк. 2. Умовн.-друк. арк. 2,8. Обл.-вид. арк. 4,54.

Передруковуючи із журналу матеріали, треба обов'язково посилатись на «Перець».

Ордена Леніна комбінат друку видавництва «Радянська Україна», Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94. Зам. 04251. Тираж 2 380 000 прим.

Відсканував і опрацював Олег Леськів

http://perec-ua.livejornal.com

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

Індекс 74393

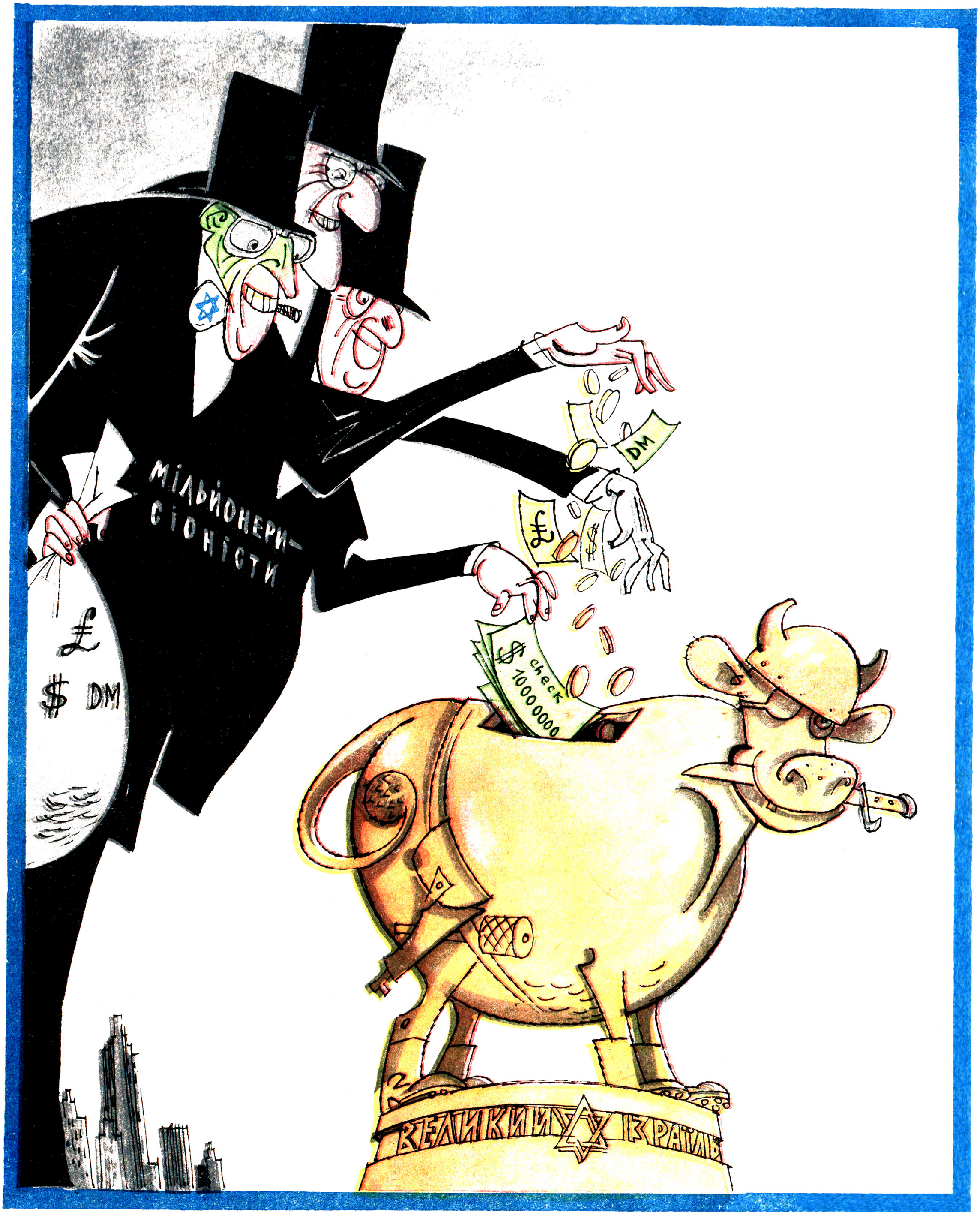

ЗОЛОТЕ ТЕЛЯвів.